

Рум рӯъёро барқарор месозад — Рақами ҳабдаҳ

Санҷиши ниҳони ҷудосозии 144,000: имтиҳони нубуввати сурати ҳайвон

Jeff Pippenger
2024-09-24

Онҳое ки даъват шудаанд, то дар миёни яксаду чихилу чор ҳазор бошанд, ҳоло дар раванди ниҳони ҷудосозии худ қарор доранд, ва ин раванд раванди озмоишест, ки бар асоси ташаккули сурату ҳайкали ваҳшӣ бино ёфтааст. Раванди озмоиш аз хонаи Худо оғоз меёбад, зеро доварӣ ҳамеша аз хонаи Худо оғоз меёбад, ва пас аз он галаи дигари Худо бо ҳамон як раванди айнии озмоиш рӯ ба рӯ мегардад. Шояд муҳимтарин ва барҷастатарин хусусияти нубуввати ташаккули сурату ҳайкали ваҳшӣ он аст, ки он ду бор ба вукӯъ меояд: аввал дар Иёлоти Муттаҳида, сипас дар бокии ҷаҳон. Аз лиҳози нубувватӣ, ин маъно дорад, ки сурату ҳайкали ваҳшӣ дар ҷаҳон зуҳури ниҳони сурату ҳайкали ваҳшӣ мебошад, ва бинобар ин ҳар гуна тамсил ё намунаҳои сурату ҳайкали ваҳшӣ, ки пеш аз сурату ҳайкали ваҳшӣ дар ҷаҳон падид омада буд, фақат сояе буд, ки ҷавҳарро намунавор нишон меод.

Доварӣ аз хонаи Худо 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Он сана ба воситаи 11 августи соли 1840 пешнамун шуда буд, вақте ки ғариштаи Ваҳӣ боби даҳум бо китобчаи кушодае дар дасти Худ фуруд омад. Вақте ки ғариштаи боби даҳум фуруд омад, Ё эълон кард, ки доварию протестантизм ҳамон вақт оғоз шуда буд. Ҳар киро Худо доварӣ мекунад, аввал ўро пешакӣ огоҳ месозад, ва тасдиқи усули Миллер дар муайян кардани вақт, ба ҳисобҳои ӯ дар бораи доварию Омадани Дуюм вазни бештар бахшид. Озмоиши протестантҳо аз 11 августи соли 1840 оғоз ёфта буд ва то соли 1844 протестантҳо духтарони Рум гардида буданд. Давраи аз соли 1840 то 1844 намунаи давраи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда мебошад.

Он ду давра ҳамчунин аз таъмиди Исо, вақте ки Рӯҳулқудс нозил шуд, то салиб ифода ёфта буданд. Он се давра ҳама бо як саду бист сола, ки ба ҷаҳони пеш аз тӯфон муҳлат дода шуда буд ва ба сӯи тӯфон мебуд, намунавор нишон дода шудаанд. Ҳамеша паёми хушдордиҳандае вучуд дорад, ки доварию ҳамон таърихи мушаххасро муайян мекунад. Таърихҳои муқаддасе низ ҳастанд, ки ба ин давраи мушаххас дар айёми охир низ муроҷиат мекунанд.

Нӯҳ саду бист сол мавъиза кард, пас аз он доварию тӯфон фаро расид. Масеҳ як ҳазору дусад шаст рӯз мавъиза кард, пас аз он доварию салиб омад. Паёми хушдордиҳандаи Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳангоми таъмид гирифтани Масеҳ қувват ёфт, ва баъд Исо барои чихил рӯз ба биёбон бурда шуд. Он чихил рӯз, ва се озмоиши баъдии дар анҷоми он чихил рӯз, таълим медиҳанд, ки вақте паём қувват меёбад, чунон ки бо фуруд омадани рамзи муқаддас муайян карда мешавад, мисли Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Ё, ва фуруд омадани ҳар ду ғариштаи

Ваҳй, бобҳои даҳ ва ҳаждаҳ, раванди озмоиш дар ҷараён аст. Вақте ки рамзи илоҳӣ фуруд меояд, паёми доварие, ки ба онҳое эълон карда мешавад, ки дар он вақт мавзӯи доварӣ мебошанд, қувват меёбад, ва он гурӯҳи муайяне, ки мавриди доварӣ қарор дорад, он гоҳ ба давраи махсусе дохил мешавад, ки танҳо бо поён ёфтани муҳлати имтиёзи онҳо анҷом меёбад.

Насаби Исо ду давраи шаҳодатро муайян мекунад. Якум, шаҳодати шахсии Ё дар муддати ҳазору дусаду шаст рӯз буд; сипас шаҳодати Ё дар ҳузури шогирдонаш барои боз ҳазору дусаду шаст рӯзи дигар, то он даме ки Истефанус сангсор карда шуд.

«Пас фаришта гуфт: “Ва ӯ аҳдро бо бисёре барои як ҳафта [ҳафт сол] устувор хоҳад гардонид.” Зеро дар давоми ҳафт сол баъд аз он ки Начотдиҳанда хизмати Худо оғоз кард, Инчил бояд махсусан ба яҳудиён мавъиза карда мешуд; сеюним сол аз ҷониби Худи Масеҳ; ва баъд аз он аз ҷониби ҳаввориён. “Ва дар миёнаи ҳафта Ё қурбонӣ ва ҳадияро барҳам хоҳад дод.” Дониёл 9:27. Дар баҳори соли 31 милодӣ, Масеҳ, Қурбонии ҳақиқӣ, бар Қалворӣ тақдим карда шуд. Пас пардаи маъбад аз боло то поён ба ду пора дарида шуд, ки нишон меод қудсияту аҳамияти хизмати қурбонӣ аз миён рафтааст. Вақт расида буд, ки қурбонӣ ва ҳадияи заминӣ қатъ гардад.»

«Он як ҳафта — ҳафт сол — дар соли 34-и милодӣ ба анҷом расид. Сипас, бо сангсор кардани Истефанус, яҳудиён ниҳоят рад кардани Инчилро муҳр заданд; шогирдоне, ки бар асари таъкибот пароканда шуда буданд, «ба ҳар ҷо рафта, каломро мавъиза мекарданд» (Аъмол 8:4); ва андаке пас аз он, Шоул, он таъкибкунанда, имон овард ва ба Павлус, расули халқҳо, табдил ёфт.» Орзуи асрҳо, 233.

Хати Нух, Масеҳ, миллериён ва яксаду чилу чор ҳазор ҳамагӣ гувоҳӣ медиҳанд ба давраи замоне, ки дар он як гурӯҳи мушаххаси ҳадаф бо паёми огоҳкунанда озмуда мешавад. Қудратёбии паём оғози давраи озмоишро муайян мекунад, ки он, дар навбати худ, бо анҷоми муҳлати файзи он гурӯҳи ҳадаф ба поён мерасад. Дар хати нубуввати Исо ду давраи гувоҳӣ муайян карда мешаванд. Он ду давраи гувоҳӣ намунаи он ду паёми огоҳкунандаанд, ки бо фариштае ифода шудаанд, ки 11 сентябри соли 2001 нозил шуд ва Ваҳй 18:1–3-ро ба иҷро расонд; сипас аз паси ӯ овози дуҷуми ояти чорум ва минбаъдаи боби ҳаждаҳум омад.

«Пас, дар кори охири барои огоҳ кардани ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми фариштаи дуҷум чунин аст: “Бобил сукут кард, сукут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ӯ ҳамаи халқҳоро аз майи хашми зинои худ нӯшонид”. Ва дар нидои пурқудрати паёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман.”» Review and Herald, December 6, 1892.

Давраи аввал доварист, ки аз хонаи Худо оғоз меёбад; ва баъд, ҳангоми қонуни якшанбегӣ ба наздикӣ оянда, давраи дуҷуми доварӣ бо хушдори аз Бобил берун омадан оғоз мешавад. Хати Масеҳ аз таъмиди Ё то салиб рамзи давраи аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида мебошад, ва давра аз қонуни якшанбе дар Иёлотҳои Муттаҳида то он нуқтае, ки ҳар як миллат маҷбур мешавад якшанберо ҳамчун Рӯзи

Умумиҷаҳони Ибодат қабул кунад, ҳамон давраест, ки вақте ба анҷом мерасад, ки охирин миллат низ таслим шавад.

Давра бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад ва он ҳангоме ба поён мерасад, ки охирин миллат ба қудрати папагӣ сари таъзим фуруд оварад. Оғози давраи дуюм анҷоми давраи аввалро нишон медиҳад, ва ҳар ду дорои қонунҳои якшанбе мебошанд, ки пештар дар шаҳодати Рум ба таври рамзӣ намуна шудаанд. Аввалин қонуни якшанбе дар соли 321 ба воситаи ҳокимияти Руми бутпараст ба амал оварда шуд. Қонуни якшанбе, ки ба воситаи ҳокимияти калисои папагӣ ҷорӣ гардид, бо соли 538 ифода мешавад. Қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида 321 аст, ва қонуни якшанбе, ки бар охирин миллат таҳмил карда мешавад, 538 аст. Қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида расидани паёми огоҳиро нишон медиҳад, ки он гоҳ аз ҷониби парчае эълон мегардад, ки аз рондашудагони Исроил таркиб ёфта буд.

Он аломати роҳ соли 321 аст, ва он оғози давраи имтиҳон шудани ҳар як миллатро бар сари масъалаи якшанбе нишон медиҳад. Он давра ҳангоме ба анҷом мерасад, ки охирин миллат ба Рум сари таъзим фуруд оварад, ва он воқеа бо аломати роҳии соли 538 намуна оварда шуда буд. Давраи аз 321 то 538 ба воситаи давраи аз салиб то сангсор шудани Истефанус намуна оварда шуда буд. Ҳангоме ки Истефанус сангсор карда мешуд, ӯ Масеҳро дар мақдиси осмонӣ истода медид, ки он вақтеро намуна мекунад, ки Микоил дар поёни муҳлати имтиҳони инсон бармехезад.

11 сентябри соли 2001 фаро расидани огоҳии се ояти аввали боби ҳаждаҳумро нишон медиҳад, ва он бо пешгӯие, ки пайғамбарзан Эллен Уайт баён намуда буд, мушаххас гардид; вай гуфта буд, ки вақте биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк бо як ламси Худо фурӯ оварда шаванд, ҳамон се оят маҳз иҷро хоҳанд шуд. Он ҳамчунин бо Қонуни Патриот аломатгузорӣ гардид, ки барои касоне, ки меҳостанд бубинанд, нишонае буд; ки усули қонуни англисӣ, ки эълон медорад инсон то замони исботи гуноҳаш бегуноҳ аст, канор гузошта шуд ба хотири қонуни румӣ, ки эълон медорад инсон гунаҳкор аст, то он даме ки бегуноҳии ӯ исбот гардад.

Қонуни Patriot ибтидои доварӣ барои Адвентизми Лудикиёнии рӯзи ҳафтуми буд. Он давра бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом мерасад. Он Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лудикиёние, ки аз он давраи чудосозӣ бо муваффақият мегузаранд, сипас паёми огоҳкунандаи ояти ҷоруми боби ҳаждаҳумро хоҳанд расонд, ки он бо охирин миллате анҷом меёбад, ки ба Рум сар фуруд меорад. Он давра бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида оғоз меёбад ва бо қонуни ниҳонии якшанбе ба анҷом мерасад.

Агар мо ҳақиқатро, ки ду сурат барои ҳайвон вучуд дорад ва онҳо бар асоси беш аз ду шохид муайян карда мешаванд, нодуруст дарк кунем, он гоҳ мо кориеро, ки се ояти аввали боби ҳаждаҳуми Ваҳй намоёндагӣ мекунад ва дар соли 2001 оғоз ёфт, ва низ кориеро, ки дар ояти ҷоруми боби ҳаждаҳум оғоз меёбад, нодуруст дарк хоҳем кард.

Вақте ки мо муайянсозии бевоситаи хоҳар Уайтро дар бораи фурӯд омадани фариштаи Ваҳйи боби ҳаждаҳ дар соли 1888, ва ҷой додани ҳамон фариштаро аз ҷониби ӯ дар замони оянда, ба кор мебарем, меёбем, ки соли 1888 намунаи соли 2001 аст. Фариштаи Ваҳй, ки

заминро бо ҷалоли Худ равшан месозад, дар маҷлисҳои Миннеаполис дар соли 1888 ғурӯд омад ва боз ҳамон тавр кард, вақте ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк ғурӯ рехтанд.

Муддати аз таъмиди Масеҳ то салиб, ва муддат аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844, ва давраи яксаду бист соли Нӯҳ — се шоҳидро барои як давраи доварӣ фароҳам меоранд. Соли 1888 шоҳиде барои зуҳури исёнеро фароҳам меорад, ки дар маҷлисҳои Миннеаполис сабт гардид, ва Нӯҳ бардошта шудани Рӯҳи Муқаддасро аз онҳое муайян мекунад, ки паёмро рад карданд. Исёни пеш аз тӯфон, ҳамчунин исёни роҳбарони калисо дар соли 1888, ҳар ду бо таърихи Қӯрах, Дотон ва Абиром дар таърихи Мусо мувофиқат мекунанд, ки фаришта ба Хоҳар Уайт гуфта буд, дар Миннеаполис такрор мешуд.

Аз Қонуни Патриот то қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида давраи озмоиши Адвентизми Лаодикиявии рӯзи ҳафтумро ифода мекунад. Исён бар зидди паёми огоҳкунандае, ки довари онҳоро эълон менамояд, бардошта шудани Рӯҳулқудсро муайян мекунад, ва бинобар ин, рехта шудани фиреби қавӣ бар бокирағони аҳмаки шарии он таърихро. Маркази ин исён фиристодаи баргузида мебошад, чунон ки бо Нӯҳ, Мусо, пирон Ҷонс ва Вагонер, ва албатта, хоҳар Уайт намояндагӣ шудааст. Исён бар зидди паёми огоҳкунанда ва фиристодаи он таърих бар «равған» дар таърихи масали даҳ бокира асос ёфтааст.

Онҳое ки паёми ҳушдорро пешкаш мекунанд, инро аз он сабаб анҷом медиҳанд, ки онҳо «равған» доранд, ки он ҳамчунин ҳуди паёми ҳушдор аст. Пас, фарқият миёни ин ду гурӯҳ ба василаи татбиқҳои дурусти қоидаҳои тафсири нубувват, ки аз ҷониби иштирокдорони ҳаракати фариштаи яқум ва дуҷум пазируфта шуда буданд ва ҳамчун қоидаҳои тафсири Миллер намояндагӣ мегарданд, ва низ қоидаҳои тафсири нубуввате ки аз ҷониби ҳаракати фариштаи сеҷум пазируфта шудаанд, ба вучуд оварда мешавад.

Пас, он озмоя, ки ҳамчун «ташаққули сурати ҳайвон» тасвир ёфтааст, бояд озмоише бошад, ки ба тарзи ташаққул ёфтани сурати ҳайвон дар Қаломӣ нубувватии Худо вобаста аст.

Аз Санади ватандӯстӣ дар соли 2001, ки пешнамудаш Лоихаи қонуни Блэр дар соли 1888 буд, ки худ пешнамудаш Эҷломияи истиқлолият дар соли 1776 буд, ки он низ пешнамудаш таъмиди Масеҳ буд, ва он 11 августи соли 1840-ро пешнамоӣ мекард, ҳамаи ин ҳақиқатро дастгирӣ мекунанд, ки раванди озмоиши доварӣ бо паёми ҳушдордиҳандаи қудратёфта оғоз меёбад, ки бояд аз дасти фаришта гирифта шуда, сипас хӯрда шавад.

Таълимоти нубувватие, ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амриқоро ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» муайян мекунад, аз рӯи мантиқи худ чандин нуктаро омехта месозад; ва ҳамон нуктаҳо бисёр вақт мустақимтарин матнҳои исботӣ барои барқарор намудани унсурҳои шаклгирии сурати ҳайвон мебошанд. Яке аз роҳҳои нишон додани он ки ин озмоиш табиатан нубувватист, он аст, ки бо истифода аз қоидаҳои асосии нубувват ҳақиқате исбот карда шавад, ки танҳо дар сурате дарк мегардад, ки агар Румро ҳамчун рамзе, ки «ғоратгарони қавми ту» онро ифода мекунанд, қабул намоӣ.

Ин намуна аз панҷ хатти таърих дар дохили адвентизм гирифта шудааст, ки дар он ҷо баҳсе дар бораи Рум ҳамчун рамз ба вучуд омад. Ҳоло мо дар охири, ё шашуми ин таърихҳои

баҳсталаб қарор дорем, ва баҳс ҳоло айнан ҳамон баҳсе мебошад, ки дар чадвали 1843 тасвир ёфтааст.

Ин ҳақиқатро ба осонӣ метавон дид, агар қоидаҳои нубувватӣ дуруст татбиқ карда шаванд. Яке аз қоидаҳои нубувватие, ки бояд ба кор бурда шавад, ин аст, ки рамзҳо зиёда аз як маъно доранд, ва маъное, ки онҳо дар як порча истифода мекунанд, бояд аз ҳуди ҳамон порча муайян карда шавад. Подшоҳи Сурия, Антиохуси III Магнус, чанги ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёро ба иҷро расонид, ва ӯ чанги Рофияро дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ба иҷро расонид, ва ӯ чанги Паниюро дар ояти понздаҳ ба иҷро расонид. Баҳси Миллериён, ки бар нақшаи соли 1843 инъикос ёфта буд, аз он иборат буд, ки назари дурӯғини протестантӣ муайян мекард, ки «ғоратгарон» Антиохуси Эпифан аст, дар ҳоле ки ҳамчунин ҳақиқатро нигоҳ медошт, ки «ғоратгарон» рамзи Рум буданд.

Оятҳои даҳум то понздаҳум нахуст дар таърихи Антиохуси III Магнус ба иҷро расиданд; бинобар ин, он оятҳо ва такрори баъдии таърихӣ ҳамон оятҳо ду шохидро бар иҷрои он оятҳо дар айёми охир фароҳам меоранд, зеро ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир равшантар сухан гуфтаанд, назар ба айёме ки дар онҳо зиндагӣ мекарданд.

Дар баробари он қоидаи муқарраршуда дар бораи он ки шаҳодати як набӣ дар кучо бояд татбиқ карда шавад, мо ҳамчунин Хоҳар Уайтро дорем, ки бевосита сабт кардааст: «қисми зиёди таърихе, ки дар иҷрошавии ин нубувват [боби ёздаҳуми Дониёл] ба амал омадааст, такрор хоҳад шуд». Антиохуси III Магнус Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун лашкари вакили Руми папавӣ намоёндагӣ мекунад. Протестантҳо баҳс мекарданд, ки ғоратгарон Антиохуси дигарро пешакӣ нишон дода буданд, дар ҳоле ки миллериён медонистанд, ки он Рум буд. Айни ҳол як тараф Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун ғоратгарон муайян мекунад, ва тарафи дигар ба ҳақиқати бунёдӣ пойбанд мемонад.

Агар он қоидае, ки муайян месозад рамзҳо зиёда аз як маъно доранд ва маъно бояд бар асоси матне, ки дар он ба кор бурда мешаванд, фаҳмида шавад, дуруст бошад, пас шинохтани Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун ғоратгарон бо он баробар аст, ки протестантҳо Антиохусро ҳамчун ғоратгарон мешиносанд; вале акнун Антиохус рамзи Иёлотӣ Муттаҳида дар айёми охир аст.

Заминаи ин порча бевосита ба саволи он қудрате муроҷиат мекунад, ки ҳудро боло мебардорад, то рӯёро барқарор намояд; бинобар ин, гузоштани таъкид бар ҳамин воқеият асоснок аст. Ин бар пояи шохидони бисёр асоснок аст, зеро дигар хатҳои таърихӣ баҳс дар бораи Рум ҳамчун рамз ҳамин воқеиятро муайян месозанд. Он воқеият ин аст, ки онҳое, ки дар ҷониби нодурусти масъала қарор доранд, пайваста Иёлотӣ Муттаҳидаро ба ҷойи Рум муайян мекунанд. Аммо агар шумо омода набошед бипазиред, ки рамзҳо беш аз як маъно доранд, ё агар ба ин бовар дошта бошед, вале ба қадри кофӣ дар ин кор тачриба наёфтаед, ки ба ин қоида эътимоди комил дошта бошед, пас барои шумо пайравӣ кардани мантиқе, ки акнун татбиқ хоҳад шуд, амалан ғайриимкон хоҳад буд.

Ҳар як қудрате, ки ду шох дорад, Иёлотӣ Муттаҳидаро дар айёми охир намоёндагӣ мекунад. Фаронса он қудрати дугонаест, ки бо Садум ва Миср муаррифӣ шудааст. Ислом низ Иёлотӣ

Муттаҳидаро тимсол мекунад, зеро Иёлоти Муттаҳида дар муносибат бо қудрати папавӣ, ки Изабал аст, пайғамбари козиб мебошад. Иёлоти Муттаҳида Саломе аст, ки зери итоати Ҳеродияс қарор дорад. Билъом низ рамзи як пайғамбари козиб аст, ҳарчанд саргузашти ӯ аз он ки фақат як пайғамбари козиб бошад, мураккабтар аст.

Пешгӯиҳои Билъом, ки пас аз он ки ӯ Исроилро се бор баракат дод, сабт гардидаанд, ба роҳҳои гуногун бо ислом алоқаманданд. Ҳар рамзи ислом аст, ва ҳари гӯёро аз достони Билъом берун нигоҳ доштан мумкин нест. Ҳакимони шарқ, ки барои сачда кардан ба Исои кӯдак омада буданд, бо роҳнамоии пешгӯиҳои Билъом омада буданд. Ислом, аз миёни се войи боби нӯҳуми Ваҳй, намояндаи пайғамбари козиб Муҳаммад аст.

Агар шумо дарк намоед, ки рамзҳо беш аз як маъно доранд, пас, бешубҳа, ҳамчунин дарк хоҳед кард, ки бисёр ҳақиқатҳо чунон муҳиманд, ки бо рамзҳои гуногун ифода мешаванд. Рамзе, ки рӯёро муқаррар месозад, рамзи Рум аст, ва бинобар ин равшан аст, ки Рум дар саросари нубуввати Китоби Муқаддас мавзӯи асосӣ хоҳад буд. Яке аз рамзҳои классикӣ ва устуворшудаи Рум подшоҳи шимол дар боби ёздаҳуми китоби Дониёл аст. Подшоҳи шимол, ки ба анҷоми худ мерасад ва ҳеҷ кас ёваре барои ӯ намеёбад, қудрати папавӣ, калисои Рум, попи Рум, марди гуноҳ аст.

Дар баҳси Урия Смит даъво карда шуд, ки подшоҳи шимол дар ояти сию шашум Фаронса буд ва подшоҳи шимол дар ояти чихилум Туркия. Ҳам Фаронса ва ҳам Туркия дар заминаҳои гуногун рамзҳои Иёлоти Муттаҳида мебошанд, аммо, чунон ки дар мавриди протестантҳо буд ва чунон ки имрӯз низ ҳаст, дар баҳси Смит ӯ ҳақиқатро, ки подшоҳи шимол рамзи Руми муосир аст, рад кард ва иддао намуд, ки рамзи Рум бо рамзи Иёлоти Муттаҳида дар симои миллати Фаронса намояндагӣ шудааст, ва боз ҳам, ки рамзи Рум рамзи Иёлоти Муттаҳида аст, чунон ки дар симои миллати Туркия намояндагӣ шудааст.

Матн акнун се ҳаттро дар бар мегирад: таърихи миллеритӣ, таърихи Урайя Смит ва айни замон. Дар ҳар яке аз он тасвирҳо баҳсе дар бораи рамзе аз Рум вучуд дорад, ки бар асари нодуруст фаҳмидани Рум ҳамчун рамзи Иёлоти Муттаҳида ба таври нодуруст татбиқ карда мешавад.

Ҳатти баҳси «қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл ҳамин таъкиди айнан яксонро — яъне муҳолифат бар зидди ҳақиқат вобаста ба як рамзи Рум — нигоҳ медорад, гарчанде ки дар ин таърих баъзе нозукиҳои муҳиме вучуд доранд.

Мантиқи намунаи нубуввати Урия Смит пайравонашро ба татбиқи нодурусти балои шашум дар боби шонздаҳуми Ваҳй бурд. Яке аз мушкилоти асосӣ дар татбиқи боби шонздаҳум аз ҷониби Смит, ҷуз аз кӯшиши ӯ барои ба таври ҳарфӣ татбиқ кардани ҳама чиз дар замоне ки ҳама чиз бояд рӯҳонӣ татбиқ карда шавад, нотаъвонии ӯ дар дидани сохтори мушаххаси иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб буд. Бо иваз кардани маъноӣ ҳақиқии рамзҳо бо маъноҳое, ки аз тафсири хусусӣ бармеоянд, мантиқи Смит қобилияти дарк кардани он ки иттиҳоди сегона чӣ гуна ташкил меёбад, аз байн мебарад; ва чӣ гуна ташкил ёфтани он «озмоиши бузург барои қавми Худост, ки наҷоти абодии онҳо аз рӯи он муайян хоҳад шуд».

Истифодаи нодурусти рамзҳои Рум кӯшишест аз ҷониби Шайтон, то халқи рӯзҳои охири Худоро аз дидани на танҳо Руми муосир, балки аз дарки он ки Руми муосир чӣ гуна ташаккул меёбад, боздорад. Зарурати шинохтани хусусиятҳои нубувватие, ки бо пайвастании Созмони Милали Муттаҳид, қудрати папагӣ ва Иёлооти Муттаҳида алоқаманданд, оқибатҳои абадӣ дорад.

Дар китоби Дониёл як имтиҳони махсусе вучуд дорад, ки аҳамияти шинохтани муносибатҳои ин се қудратро таъкид мекунад, ва дар китоби Ваҳй низ имтиҳони махсуси дигаре ҳаст, ки ҳамин нуктаҳои айнан яксонро таъкид менамояд. «Қурбонии доимӣ» дар китоби Дониёл аз ҷониби Вилиям Миллер, ҳангоме ки ӯ 2 Таслӯникиёнро меомӯхт, ҳамчун Руми бутпараст фаҳмида мешуд. Миллер аз тавсифи муносибати пешгӯёна байни Руми бутпараст ва Руми папӣ дар 2 Таслӯникиён дарёфт, ки калимаи «қурбонии доимӣ» рамзи Руми бутпараст аст, ва бинобар ин зиштии вайронгар Руми папӣ хоҳад буд.

Аммо нуктае, ки мо бар он таъкид мекунем, ин аст, ки дар 2 Таслӯникиён муносибати байни Рими бутпараст ва Рими папавӣ дар ҷунон заминае гузошта шудааст, ки таълим медиҳад: ҳар гоҳ ва агар шумо муносибати ин ду қудратро нафаҳмед, шумо гирифтори гумроҳии саҳт мегардед ва барои абадиёт ҳалок мешавед.

Ин ҳамон огоҳии балои шашум аст, ки дар он на танҳо аждаҳо, ки дар 2 Таслӯникиён Руми бутпараст буд, ва ҳайвон, ки дар он порча «марди гуноҳ» буд, балки ҳамчунин дар боби шонздаҳум пайғамбари козиб низ ҳаст. Ин порча аҳамияти шинохтани муносибати қудратҳоеро таъкид мекунад, ки иттиҳоди сегонаи Руми муосирро ташкил медиҳанд, ва он ҳамон Бобили муосир низ ҳаст.

Баҳс дар бораи «қурбонии ҳаррӯза» ба ҳамон баҳси айёми охир дахл дорад, вале он муайянсозии ин баҳсро бо афзудани аҳамияти дарки муносибати миёни се қудрате, ки Руми муосирро ташкил медиҳанд, густариш медиҳад. Аз дидани ин ҳақиқат сарпечӣ кардан, барои мукофоти худ гумроҳии саҳтро қафолат додан аст.

Дар ин баҳси кунунӣ, онҳое ки Иёлооти Муттаҳидаро ҳамчун дуздон муайян мекунанд, зоҳиран ҳатто наметавонанд бипазиранд, ки чаро муҳим аст, ки Иёлооти Муттаҳида такроран ҳамчун қудрате тасвир мешавад, ки дар тобеияти қудрати папагӣ қарор дорад, на ин ки ҳуди ҳамон қудрати папагӣ бошад. Ақли солими оддӣ эътироф мекунад, ки қудрате, ки муносибатро дар сиёсат, таърих, издивоҷ ва нубуввати Китоби Муқаддас идора мекунад, ҳамчун сар ба ҳисоб меравад, ва сар ҳамон чизест, ки худро боло мебардорад, то рӯёро барқарор созад, ва баъд сукут мекунад.

Мантиқе, ки Иёлооти Муттаҳидаи Амрико ҳамчун ғоратгарон муайян мекунад, наметавонад таърихеро, ки аз соли 321 то 538 тасвир ёфта, баъдан иҷро гардид, татбиқ намояд. Рамзи Иёлооти Муттаҳида бояд пеш аз он ки «одами гуноҳ» ошкор гардад, аз миён бардошта шавад. «Одами гуноҳ» дар рӯзҳои охир боз ошкор мегардад, ва пеш аз он ки вай ҷунин шавад, Иёлооти Муттаҳида бояд нахуст аз миён бардошта шавад.

Қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида, Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун Руми Муосир муайян намекунад; балки он муайян месозад, ки ҳалокати миллий фаро расидааст ва Иёлотӣ Муттаҳида комилан аз адолат ҷудо шудааст. Руми Муосире, ки ҳангоми дур шудан Иёлотӣ Муттаҳида дар қонуни якшанбе ошкор мегардад, қудрати папавӣ аст, ки ҳамон ҷо ва ҳамон вақт ҳампаймони худро, яъне пайғамбари дурӯғинро, тоза мағлуб кардааст.

«Ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл ва муносибати он ба паёми Уилям Миллер, ва аҳамияти он ки фаҳмиши Миллер аз 2 Таслӯникиён боби дуюм бармеояд, инчунин огоҳӣ барои нигоҳ доштани либосҳои худ дар балои шашум, ҳама унсурҳои аз он баҳсхоро муайян мекунанд, ки ба масъалаҳои ҷорӣ дахлдоранд.

Огоҳии 2 Таслӯникиён, боби дуюм, дар айёми охир дар бораи гурӯҳест, ки Иёлотӣ Муттаҳидаро ҳамчун рамз мешиносад, аммо аз он ки бо нуре роҳнамоӣ ёбад, ки ба муносибати Иёлотӣ Муттаҳида бо Рими папавӣ муроҷиат мекунад, сарпечӣ менамояд. Бо ин кор онҳо на танҳо муносибати Рими папавӣ ва Иёлотӣ Муттаҳидаро хоҳанд دید, балки ҳамчунин Созмони Милали Муттаҳидро низ, қудрати аждаҳои Ваҳӣ, боби шонздаҳ.

Чунон ки бо Урия Смит, А.Г. Даниэлс ва У.В. Прескотт, ки хоҳар Уайт онҳоро ҳамчун касоне муайян карда буд, ки наметавонанд аз сабаб ба натиҷа хулоса бароранд, ҳамон тавр низ касоне ҳастанд, ки рад мекунанд аз роҳнамоии Каломӣ нубувватии Худо дар баёни равобити ин се қудрат дар рӯзҳои охир ҳидоят ёбанд.

Мисли баҳсҳои аввал, ҷорӣ ва баҳсҳои Уриё Смит, баҳси муносибати се қудрат, чунон ки дар 2 Таслӯникиён ва балои шашум муаррифӣ шудааст, тафсири хусусиеро зоҳир менамояд, ки ба Иёлотӣ Муттаҳида ишора мекунад, аммо аз дидани баъзе хусусиятҳои нубувватии Иёлотӣ Муттаҳида, ки мафҳуми иштибоҳии онҳоро фош месозад ва эҳтимолан онҳоро ба нур меоварад, сарпечӣ мекунад.

Баъд аз 11 сентябри соли 2001 баҳс дар бораи ҷор ҳашароти китоби Юил ба миён омад. Ҳақиқат ин аст, ки он ҳашаротҳо таназзули тадриҷии рӯҳонии калисои Лоудикияи Адвентистони рӯзи ҳафтумро, ки бо ворид шудани илоҳиёти католикӣ ва протестантизми муртад ба амал омад, ифода мекарданд. Боз ҳам, татбиқи дурусти ҷор ҳашарот Рум аст, аммо тафсири шахсӣ иддао мекард, ки он Ислом аст, ки рамзи набии козиб мебошад, ва бинобар ин рамзи Иёлотӣ Муттаҳида аст. Сатр бар сатр, баҳсҳо аз таърихи Адвентистӣ, ки мо ҳозир баррасӣ кардем, ҳама ба ҳамин ҳақиқат ишора мекунанд.

Ҷониби нодуруст, бар асоси ҷор шоҳид, роҳзанонро ҳамчун Иёлотӣ Муттаҳида муайян мекунад, ва бар асоси ду шоҳид фаҳмиши ҷониби нодуруст дар бораи Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун рамз нодуруст аст. Номзадҳои рӯзҳои охирини Худо, ки бояд аз ҷумлаи саду чиҳилу ҷор ҳазор бошанд, акнун дар як озмоиши нубувватӣ қарор доранд. Ин озмоише нест, ки танҳо бо додани раъйи шумо ба ин ҷониб ё он ҷониб анҷом пазирад. Ин озмоишест, ки танҳо дар сурате метавонад ба таври воқеӣ дуруст паси сар карда шавад, ки агар қоидаҳои нубувватӣ бо дақиқӣ татбиқ карда шаванд. Барои он ки Шери қабилаи Яхудо қавми рӯзҳои охирини Худо ба он воқеият бедор созад, ки онҳо ба қадри кофӣ амиқ тадқиқ намекунанд, Ё иҷозат дод, ки бидъатҳо ворид карда шаванд.

Далели он ки дар дохили ин ҳаракат бидъате ба миён омад, нишон медиҳад, ки қобилияти шахсии мо дар мавриди қоидаҳои тафсири нубувват аз он чи бояд бошад, заифтар аст. Рум рӯёро барпо мекунад, ва рӯёи айёми охир — бархостани ниҳой ва суқути подшоҳи шимол аст. Он «подшоҳ» ҳамон «марди гуноҳ» аст, ва «марди гуноҳ» ҳамон «асрори шарорат» ва он «шарир» аст. Ў зиддимасеҳ аст, ба сурати рамзӣ ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» нишон дода шудааст, ва ў «сар»-и Руми Модерн аст.

«Онҳое ки дар фаҳмиши калом саргум мешаванд ва маънои зиддимасеҳро дарк намеkunанд, бешубҳа худро ба ҷониби зиддимасеҳ хоҳанд гузошт. Ҳоло барои мо ҳеҷ вақт нест, ки бо ҷаҳон омезиш ёбем. Дониёл дар куръаи худ ва дар ҷои худ истодааст. Нубувватҳои Дониёл ва Юҳанно бояд фаҳмида шаванд. Онҳо якдигарро тафсир меkunанд. Онҳо ба ҷаҳон ҳақиқатҳоеро мерасонанд, ки ҳар кас бояд онҳоро дарк намояд. Ин нубувватҳо бояд дар ҷаҳон шаҳодат бошанд. Бо иҷрои худ дар ин рӯзҳои охир, онҳо худ худро шарҳ хоҳанд дод». Kress Collection, 105.